

La frase del dia

“Nosaltres no som dels que surten a fer-se fotos amb els avions quan arriba el material sanitari”

Quim Torra, PRESIDENT DE LA GENERALITAT

El conte

Andreu Carranza

La rebel·lió del calimotxo

A les companyes i companys i al professor del curs virtual *Sinera de redacció i estil de l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès*.

El maleït coronavirus va entrar per la porta gran a la residència d'avis La llum de l'Alba, on vivia la meua iaia Àngels. Sempre vaig sentir una estima especial per aquella dona que, quan era un xiquet, va haver de substituir els meus pares morts en accident. Era cuinera de professió i tenia una forma singular de parlar: “Tens la cara més blanca que la farina de fer coques, i els ulls més negres que el cul de les paelles d'escalivar”, em deia.

Tan bon punt es va declarar la pandèmia, ja no la vaig poder visitar. La residència de l'avia, amb inquilins de més de setanta anys, va quedar sota mínims. Les dues primeres setmanes en van morir vint-i-cinc. Quan li trucava per telèfon, em faltava l'aire, ella ho notava i em deia: “Au!, va, anima't, que t'haurém de ficar en remull, com el julivert.”

Un dia, en sortir del confinament per fer la compra, vaig acostar-me a la residència i, des de lluny, vaig observar l'entrada. Sota un cel plomós, pels finestrals de recepció lliscaven les imatges dels cadàvers que tot seguit sortien per la porta principal, embolicats amb bosses negres de plàstic. Suposo que els penjats, abans de morir, deuen sentir el que vaig sentir jo a la gola en aquell moment.

La vacuna contra el coronavirus es va universalitzar després d'uns mesos. Però cap científic d'aleshores ni del futur no ha investigat per què alguns avis, sentenciats a mort pel triatge, van salvar-se. La resposta a l'enigma la tenia l'avia Àngels, que va superar la crisi del virus i, setze anys després, als 96 i tres mesos, va morir en pau.

Aquella darrera setmana de la seua vida m'ho va explicar.

—Ai, fill, te vull contar un secret... Saps per què ens vam salvar els avis del coronavirus del 2020?

La meua iaia va reunir-los al menjador i van debatre la situació. Ella va encapçalar el motí. Van presentar una llista a l'única infermera que els visitava. Volien un tocadiscos, música del vuitanta, Coca-cola i vi per a fer el famós calimotxo. També deien que, si no com-

plien les seves reivindicacions, sortien al carrer sense màscares i tossirien a cara descoberta. Els avis havien optat per l'eutanàsia activa: volien muntar un *guateque* i morir tots borratxos escoltant *Chiquitita*, dels ABBA. La rebel·lió del calimotxo va escampar-se pel web i commocionà l'opinió pública.

Al lit, agonitzant, li vaig apropar un got d'aigua. La iaia el va rebutjar i amb un gest assenyalà una llauna de Coca-cola que tenia a la tauleta. Va beure un glop i va exclamar:

—Ens vam salvar gràcies al calimotxo.

Va reviscolar.

—Escolta bé... El maleït coronavirus, que es va endur una tercera part dels avis del món, no resisteix l'àcid que es crea amb la combinació de la Coca-cola i el vi: el calimotxo. Em semblava fasti-

gós, aquest beuratge, però al final m'hi he acabat acostumat.

—Àvia, això que esteu dient... —vaig callar de cop, no volia contradir la paraula d'una moribunda. De reüll vaig

“El maleït coronavirus no resisteix l'àcid que es crea amb la Coca-cola i el vi

mirar la llauna de Coca-cola i em va venir un tufet de vi...

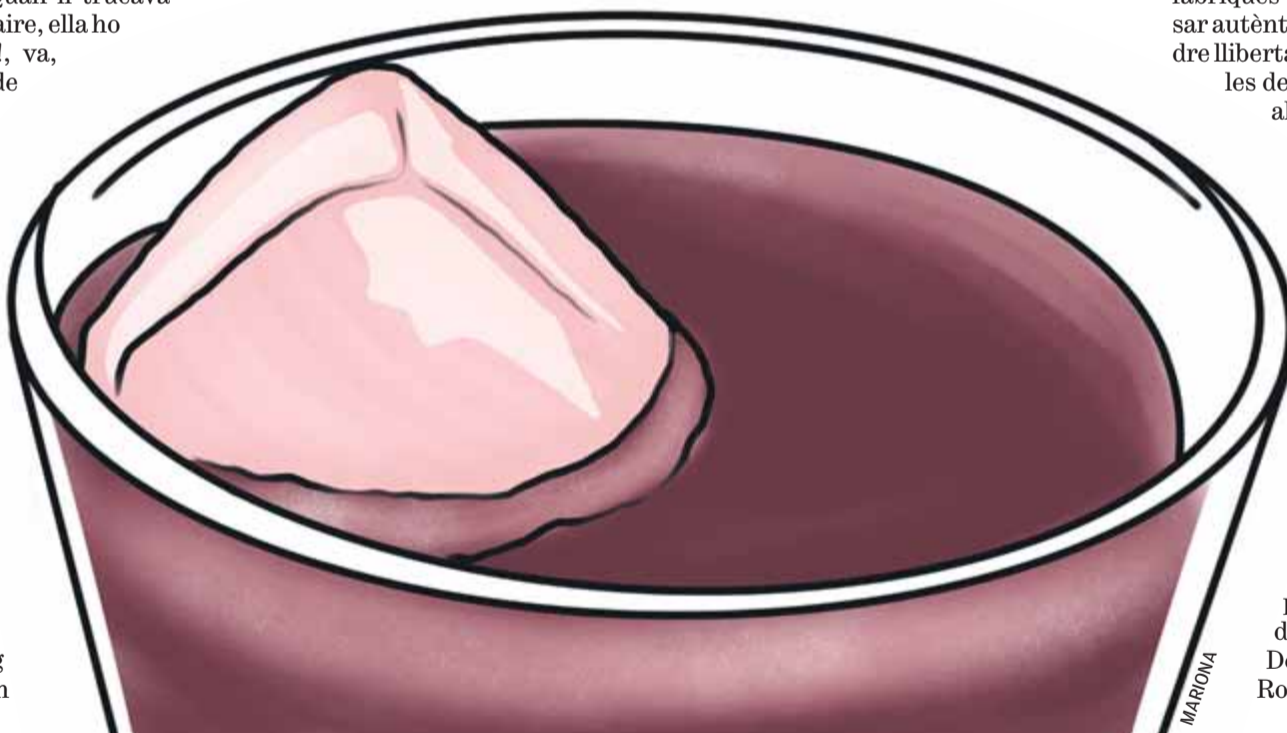
—Fill, creu-me, el món sempre ha viscut enganyat. Aquella pandèmia va ser una guerra neta, sense sorolls ni estridències, ni destrosses de mobiliari. Les fàbriques de paper de vàter van amassar autèntiques fortunes. Ens van prendre llibertats. Ara es miren més pel·lícules de xinesos que de ianquis. Nos-

altres som els últims pensionistes. L'estat del benestar, a fer punyetes. Avui, només els rics poden morir de renda... Però en vam treure una cosa de profit, l'única...

L'avia es va ennuegar. Va voler morir agafada a la meua mà i l'altra mà, a la llauna de Coca-cola. Abans va fer un últim glopet i, assaborint el calimotxo, va exhalar el darrer alè amb aquestes sàvies paraules:

—Vam fotre fora el Borbó... El preparat! I el virus es va quedar sense corona!

Descansi en pau, Àngels Foix Rodríguez.

Sísif

Jordi Soler

